

væsenet kræves der ganske overordentlig meget og til at komme helt ind i det maaske et helt Liv, men vi gaar ud af Udvalget, sagde han, med det, som man med et latinsk Ord kalder kundskabsfyldt Uvidenhed; men det samme latinske Ord siger ogsaa, at kundskabsfyldt Uvidenhed er Begyndelsen til Visdom. Vi Medlemmer, der har siddet i Statsbaneudvalget, og af hvilke ikke alle var Lægmand i samme Grad som de Parlamentarikere, der gik ind i Kommissionen af 1898, vi har der gjort et Arbejde, og vi er ogsaa kommet til den Erkendelse, at det er uhyre svært at trænge ind deri. Men naar vi, der har beskæftiget os med det saa længe, som vi har, og har haft Lejlighed til under Arbejdet at samvirke med ikke alene de af Statsbanernes Embedsmænd, som vi ønskede at tale med, men ogsaa med alle dem, som ønskede at tale med os, og som kom til os, har hentet vor Viden fra Forhandlingerne derinde og fra Arbejdet under en megen kyndig Ledelse, saa synes jeg dog, at ærede Medlemmer, der har svært ved selv at sætte sig ind i denne Sag, i dette Tilfælde kunde sige som saa: vi maa følge den Sagkundskab, som ogsaa følges af Forslagsstillerne her, og som de slutter sig til, og som i dette Tilfælde ogsaa Folketinget har sluttet sig til. Jeg for mit Vedkommende vil meget beklage, om man denne Gang skulde kunne henvise til Folketinget som det Ting, der følger Sagkundskaben, og til Landstinget som det Ting, der vil gaa paa egen Haand og raade sig selv.

Ejsing: Maa jeg først gøre den Bemærkning overfor den ærede Ordfører, at naar han siger, at dette er en Fortsættelse af det Arbejde, der er sket i Udvalget, saa benægter vi ikke, at det er en Fortsættelse, men vi benægter, at det *kun* skulde være en Fortsættelse. Det er mere end en Fortsættelse, det er ogsaa en selvstændig Bearbejdelse af det, der foreligger, en Overvejelse af det nye, der er kommet frem, som efter vort ringe Syn paa Sagen har ændret Stillingen noget. Jeg vil nemlig ogsaa gøre opmærksom paa, at i den Beretning, der blev afgivet i Slutningen af Samlingen i Fjor, stod jo, at der ikke er taget endelig Stilling til Ændringsforslagene og Betænkningen, og dette er jo rigtigt; og jeg mener da, at ikke noget Medlem i Dag kan føle sig bundet af det Resultat, Flertallet i Fjor var kommet til. Der er jo blevet sagt, at det har taget en overordentlig lang Tid at faa dette Arbejde ud-

ført, og jeg skal indrømme dette, men det synes, at det stadig tager lang Tid, naar man skal i Lag med at behandle Statsbanestyrelsen. I 1898 var der nedsat en Jernbanekommission, og det varede 5 Aar, inden vi fik Ordningen af 1903. Denne Gang har det dog kun varet 4 Aar, inden Kommissionens Arbejde er kommet frem, saa det ser jo ud til, at vi dog i alt Fald ikke har smølet længere med det, end man gjorde den Gang.

Jeg kan være enig med den ærede Ordfører i, at vi fra alle Sider har bestræbt os for at faa et Resultat ud af Forhandlingerne, og jeg mener ogsaa, at det giver sig Udslag i de Ændringsforslag, der foreligger. Om de fleste Ændringer er vi jo alle enige, og angaaende Grundlaget for de første to Paragraffer er vi jo helt enige. Vi vil have det ministerielle Departement fjernet; vi vil have Generaldirektøren gjort enevældig. Derimod har der været forhandlet ikke saa lidt om, hvorvidt det just er det rette at skulle have den saakaldte Generalsekretær — nu hedder han jo Afdelingschef. Men vi har ogsaa der bøjet os.

Der er en anden Paragraf, hvorom der ogsaa har været nogen Dissens, nemlig Lønningsparagraffen, hvor man har foreslaaet, at Generaldirektøren skal have en Løn af 18,000 Kr. aarlig. Der er nogle af os, der har ment, at det var en noget høj Løn. Naar det er sagt, at det var man nødt til at give, fordi man ellers ikke kunde faa en Mand fra de private Bedrifter, saa er det rigtigt, men saa kan 18,000 Kr. heller ikke slaa til. Jeg er tilbøjelig til at tro, at de 18,000 Kr. enten er for meget eller for lidt. Det giver kun Anledning til Misfornøjelse, de, der staar nedenunder, synes, at det er for meget, og Generaldirektøren synes maaske, det er for lidt. Heller ikke her har vi villet stille noget Ændringsforslag, men har bøjet os for dette, der nu foreslaas, for at komme til Enighed.

Jeg gaar saa med det samme til det Punkt, hvorom vi ikke er enige. Det er det Ændringsforslag under Nr. 6, som er stillet af et Mindretal. Forslaget gaar jo ud paa, at der skal være en Generaldirektør, under ham skal der ansættes Distriktschefer og derunder igen Sektionschefer. Paa dette Punkt kan vi ikke godt være enige med Flertallet. Vi synes, at der bliver for mange Instanser, og vi mener at kunne henholde os til, hvad den sidste Jernbanekommission siger; og hvad